

Jordi Fulla mostra a l'Espai Volart un repertori d'obra recent que planta cara al desinterès pel món de l'art

Fugir o resistir

Maria Palau
 BARCELONA

No pot ser més revelador, i alhora és molt trist, sentir a dir a Jordi Fulla (Igualada, 1967) que el millor que pot fer avui un artista que viu i treballa a Barcelona és "preparar les maletes per anar-se'n". Fugir corrents cap a no se sap on, però lluny d'aquí. Ell mateix s'ho està plantejant seriosament, decebut del tot amb una ciutat i un país que mai no han entès els valors de l'art. "No és ni agradable ni estimulant treballar aquí. És patètic on hem arribat." D'aquest desengany, que ve de més lluny que la crisi actual, Fulla n'ha exorcitzat els últims anys un procés creatiu que planta cara als qui menystenen l'ofici de l'artista. Com? Sent i fent el que ell volser i fer, "encara que no importi". Una acció de resistència – "seure en una taula i dibuixar només per la necessitat de fer-ho, sense cap pretensió", diu – que impregna de rebel·lia suggestiva les parets de l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas, en un muntatge expositiu sobri, sense excessos, afinat. Sincer. No és molt el que s'hi exposa, però sí molt el que s'hi diu.

D'aquell Fulla obstinat a pintar amb simulació fotogràfica mons imaginaris d'aparença real en queda un lleuger rastre, però el

Jordi Fulla, ahir, a l'Espai Volart de la Fundació Vila Casas ■ QUIM PUIG

canvi, sense ser radical, és notable. La seva obra, subratlla, flueix com la natura: sense trencaments bruscos però en evolució constant. Tot i que el temps continua sent un concepte clau que articula el seu discurs artístic, en aquesta sèrie ret tribut al

"El millor que pot fer un artista avui és preparar les maletes i anar-se'n de Barcelona"

temps de l'artista, el seu propi temps que transcorre lent, en solitari, a l'estudi. "Tenia ganes de pensar una exposició per repensar-me: com i per què he arribat fins aquí", explica. Més que lamentar causes perdudes, les obres, un repertori de pintures i dibuixos, s'erigeixen en una celebració del fet de la creació i del geni de l'artista més enllà del despit amb què es pugui rebre el seu treball: "Faig el que em ve de gust." Una celebració, al cap i a la fi, de l'art com una possibilitat per erigir noves mirades i maneres

d'entendre el món.

En paral·lel al treball actual de Fulla, al contigu Espai Volart 2 s'ha muntat una exposició dedicada a Alfons Borrell (Barcelona, 1931), degà de l'abstracció catalana juntament amb Antoni Tàpies. La mostra, en clau homenatge, flirteja amb obra recent i amb una petita selecció retrospectiva. ■

*** Jordi Fulla ('Sixteen-thousand days on the roof') i Alfons Borrell. ESPAI VOLART I ESPAI VOLART 2. FINS AL 18 DE DESEMBRE.**